SZEMINÁRIUMI FÜZETEK
VÁROSI ÉS FALUSI ALAPFOKÚ SZEMINÁRIUMOK SZÁMÁRA

NÉPI DEMOKRÁCIÁNK ÁLLAMA

KIADJÁ A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
OKTATÁSI OSZTÁLY

KÉRDÉSEK:

1. *Mi az állam?*
2. *Mi a demokrácia és a diktatúra viszonya?*
3. *Mit jelent a dolgozók számára a polgári demokrácia?*
4. *Mi a proletárdiktatúra?*
5. *Mik a proletárdiktatúra feladatai?*
6. *Mi a népi demokrácia?*
7. *Hogyan fejlődött a mi népi demokráciánk?*
8. *Mi a Szovjetúnió szerepe és jelentősége népi demokráciánk kialakulásában és fejlődésében?*
9. *Mi a kötelessége minden dolgozónak népi demokráciánk erősítésében?*
10. *Miben áll az MDP. szerepe és jelentősége népi demokráciánk fejlődésében?*

Felelős kiadó: Regős Gábor.

Szikra Lapnyomda NV. Rokk Szilárd-utca 4. Felelős vezető: Povárny Jenő.

A magyar dolgozók tudják, hogy a tőkések és földbirtokosok uralma szegénységet, nyomort, bizonytalanságot, munkanélküliséget, tudatlanságot, politikai elnyomatást jelentett számukra. Most tapasztalják, hogy a dolgozók uralma, a népi demokrácia mindezt megszünteti. A munkásosztály — csaknem egészében — nálunk nem kizsákmányolt osztály többé, s falun is azon az úton haladunk, hogy felszámoljuk a kizsákmányolást. A Magyar Népköztársaságban a termelési eszközök zöme társadalmi tulajdonként az állam, a közületek vagy szövetkezetek tulajdonában van. A termelés tervszerűen folyik és Pártunk vezetésével rohamléptekkel haladunk előre, a szocializmus felé.

Országunkban ma a hatalmat a dolgozó parasztsággal szövetséges munkásosztály gyakorolja. Eddigi munkánk eredménye — mint Rákosi elvtárs mondotta: „Romok helyén virágzó élet, urak országából dolgozók hazája." Alkotmányunk is kimondja: „A Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama". Mielőtt részletesebben kifejtenénk, hogy mit jelent ez a megállapítás: államunk a dolgozó nép állama — nézzük meg először, mi az állam, mi az államhatalom?

Mi az állam?

A kapitalista társadalom — és minden kizsákmányoláson alapuló társadalom — egymással szembenálló, ellentétes osztályokra tagozódik. Az uralkodó osztály, a kizsákmányolók — elnyomó uralmukat a dolgozók, a kizsákmányoltak fölött csak úgy tudják fenntartani, ha erőszakot alkalmaznak a dolgozók fölött. A kizsákmányoláson alapuló társadalmakban az állam a dolgozók elnyomását szolgálja. Az öntudatos munkásnak, aki végigélte a Horthy-korszakot,

nem is kell sokat bizonygatni, hogy ez csakugyan így van. Számára a Horthy-állam valóban a rendőrséget és a börtönöket jelentette. A parasztoknál még legfeljebb azt lehetne hozzátenni, hogy velük szemben a csendőr mellett az adóvégrehajtó képviselte az államot.

A multban az állam hatalmával a munkás többnyire akkor találkozott, amikor a rendőrség leverte a sztrájkot, szétverte a tüntetést, letartóztatta a munkásmozgalmi vezetőket. A dolgozó paraszt pedig akkor, amikor a végrehajtó dobja megperdült az udvarán, amikor csendőrtűz dördült el a sztrájkoló mezőgazdasági munkásokra.

A népi demokrácia állama aznonban egészen más állam, mint a kizsákmányolóké volt. A katonaság, a rendőrség ma is ököl, de nem a dolgozókra, hanem a nép ellenségeire sujt le. A dolgozó nép féltő szeretete övezi függetlenségünk őrét, fiatal nép hadseregünket és a nép ellenségeit ártalmatlanná tevő rendőrségünket. A demokratikus rendőrség és honvédség vezetői és tagjai munkások, dolgozó parasztok — a dolgozó nép fiai.

Az állam hatalmi szervezet, erőszakszervezet. A döntő kérdés azonban az, hogy melyik osztály van hatalmon, melyik osztály gyakorolja a hatalmat.

A tőkés társadalomban a gyárak és a földek urai — a kizsákmányolók — a lakosság elenyésző kisebbségét alkotják. Ez a kisebbség rendelkezik az egész nép munkaerejével. Hatalmában tartja, elnyomja, kizsákmányolja a dolgozókat.

A kizsákmányolók uralma az emberek hatalmas többsége felett nem létezhet kényszer alkalmazása nélkül. Az állam az a gépezet, amelynek segítségével az uralkodó osztály fenntartja a másik osztály feletti uralmát. Az állam olyan hatalmi szervekkel rendelkezik, mint a hadsereg, a börtönök stb.

Mi a demokrácia?

Felvetődik a kérdés: ha minden állam elnyomó szerv, hogyan beszélhetünk mégis „demokratikus állam"-ról.

A „demokrácia" görög szó. A „demokrácia" magyarra lefordítva népuralmat, néphatalmat jelent. Azt gondolhat-

nánk, hogy mindenütt, ahol demokratikus államról beszélnek, a nép szava a döntő és a nép érdekében történik minden intézkedés. Ez azonban a valóságban nem mindenütt van így. A demokráciák évszázadok óta különböznek a szerint, hogy a demokratikus állam melyik osztály vezetése alatt áll, milyen osztálynak, vagy osztályoknak az érdekeit képviseli. Az ókori görög demokrácia például a rabszolgatartók demokráciája volt. Mint a rabszolgatartók demokráciája, úgy a polgári demokrácia is a kizsákmányoló kisebbség uralma az elnyomott, kizsákmányolt többség felett. Ezzel szemben a szocialista állam az egész nép szocialista demokráciája, amelyet a munkásosztály vezet.

Azokban az országokban, ahol kizsákmányolás van, mindig a kisebbség, az urak számára van biztosítva demokrácia és a dolgozók hatalmas tömegei elnyomás alatt élnek. Minden demokrácia diktatúra is egyben. A kérdés mindig az, kinek a számára van biztosítva demokrácia, s ki ellen irányul az elnyomás, a diktatúra.

A polgári demokrácia a burzsoázia diktatúrája.

Az ú. n. „polgári demokrácia" sem egyéb, mint az uralkodó osztálynak, a tőkés osztálynak a diktatúrája a dolgozók felett. A mai polgári államok — különösen az amerikai — még a régi „demokratikus" formákat sem tartják be, egyre inkább helyettesítik azokat nyílt erőszakkal. Bár az amerikai burzsoázia a maga országát „demokráciának" nevezi, a valóságban az a célja, hogy a kapitalizmust védje és erősítse, a munkásosztályt, a dolgozó népet pedig elnyomja.

A termelőeszközök, a gépek, a földek a kapitalista társadalomban a gyárosok és a földbirtokosok magántulajdonában vannak. A munkásnak nincsen termelőeszköze, csak munkaereje van. Ha nem akar éhenhalni, kénytelen munkaerejét áruba bocsátani.

A földdel bíró dolgozó parasztok látszólag maguknak dolgoznak a tőkés országokban. A valóságban azonban ők is az uralkodó osztályt gazdagítják munkájukkal. A bank szedi a kamatot, az állam az adót, a kereskedelmi tőke olcsó áron

szedi össze a terményeket, de drágán adja az iparcikket, végül is a dolgozó parasztnak alig marad betevő falatja. Kizsákmányolja, kiuzsorázza a dolgozó parasztokat a földesúr, a kulák.

A választójog a tőkés országokban.

Az egyenlőség és a szabadság látszatát nemcsak a gazdasági életben — a politika területén is fenn akarja tartani a polgári demokrácia. Igyekeznek elhitetni a tömegekkel, hogy a hatalom a népé, mert a nép választja a hatalom gyakorlóit, a képviselőket. Ez azonban nem így van. Mert a tőkés országokban rendszerint megakadályozzák, hogy a választásokon a dolgozók akarata érvényesüljön, másrészt, mert a hatalom nem a képviselők kezében, hanem az uralkodó osztály kezében van.

A választójogot a legkülönbözőbb eszközökkel szűkítik: bizonyos ideig tartó egyhelybenlakás, bizonyos fokú iskolai képzettség, esetleg meghatározott összegű vagyon szükséges ahhoz, hogy valakinek választójoga legyen. Egy amerikai politikus erről írja: „Vegyünk egy embert, akinek van egy 60 dollárt érő szamara. Így ez az ember választó. Szamarával elmegy a választásra és leadja szavazatát. Másnap a szamár megdöglik. Emberünk most szamár nélkül megy a választásra és kiderül, hogy egyáltalán nincs választójoga. Most tessék megmondani, ki volt hát a szavazó: az ember, vagy a szamár?"

Az USA néhány államában választási adót vezettek be. Sok munkás és paraszt nem tudja megfizetni ezt az adót és így nem vehet részt a választásokon. Az USA 48 állama közül 33-ban egyéves, a többi államokban kétéves egyhelybenlakást követelnek meg attól, aki szavazni akar. Ezzel a munkanélkülieket, a mezőgazdasági és építőmunkások millióit fosztják meg választójoguktól.

De nem elég az, hogy a dolgozók nagyrészét valamilyen címen elütik a választójogtól. Gondoskodnak arról is, hogy a kevés tőkés több képviselőt válasszon, mint a sok munkás és paraszt. A választókörzeteket úgy jelölik ki, hogy az „úri negyedekben" kevesebb szavazat legyen szükséges egy mandátum elnyeréséhez, a munkáskerületekben több. Angliá-

ban a gazdag választónak kétszeres választójoga van. Választhat abban a körzetben, ahol lakik és abban is, ahol az üzeme van. Aki egyetemet végzett, szavazhat lakhelyén és egyetemi körzetében is.

Így gondoskodnak arról a tőkések, földesurak, hogy a parlament többségét az ő megvásárolt politikusaik alkossák.

Ennek ellenére, a kommunisták nem fordítanak hátat a tőkés parlamentnek. Ez is egy terület, ahol a dolgozók harcolhatnak elnyomóik ellen.

A sajtószabadság a tőkés országokban.

A burzsoázia azt állítja, hogy a tőkés országokban sajtószabadság van. De milyen lehet a sajtószabadság a tőkés államokban, ha a nyomdák, gyárak, a papír, az újságok, a folyóiratok, a kiadóvállalatok a tőkések kezén vannak! Milyen sajtószabadságot élvezhet a dolgozó, ha újságalapításhoz milliók kellenek!

Az Amerikai Egyesült Államokban éppúgy, mint a többi tőkés országokban, a lapkiadás néhány hatalmas tőkés-társaság kezében összpontosul. A burzsoá újságírók bármilyen hazugságot leírnak a Szovjetúnió ellen, a forradalmi mozgalom ellen. Egy amerikai újság szerkesztője kijelentette: „Az újságíró kötelessége az, hogy elferdítse az igazságot, hazudjon, szépítgessen, rágalmazzon, eladja népét és hazáját harminc ezüstért."

Az egyesülési és a gyülekezési szabadság a tőkés országokban.

Hasonló a helyzet az egyesülési és gyülekezési szabadsággal is. A burzsoá alkotmány elismeri az egyesülés és gyülekezés jogát, de a helyiségek, épületek a tőkések kezén vannak. A szakszervezetek vezetőit — ha valóban a munkások jogaiért harcolnak — bíróság elé állítják, bebörtönzik. A sztrájkolók ellen könnygázbombát, gépfegyvert, tankot használnak. Az Egyesült államokban „Amerikaellenes tevékenységet vizsgáló bizottság" működik. Állásától megfosztja, bíróság elé állítja azokat, akik a haladó mozgalmakban résztvesznek, sőt akkor is, ha azokkal csupán rokonszenveznek.

A szabadság a burzsoá államokban: szabadság a gazdagok számára, hogy a munkások és parasztok munkájából megszedjék magukat és „szabadság" a dolgozók számára, hogy éhenhaljanak.

„Igazi szabadság — mondotta Sztálin elvtárs — csak ott van, ahol megsemmisítették a kizsákmányolást, ahol az egyik ember nem nyomja el a másikat, ahol nincs munkanélküliség és nyomor, ahol az ember nem reszket attól, hogy holnap elveszítheti munkáját, lakását, kenyerét. Csakis ilyen társadalomban lehetséges nem papíron lévő, hanem valódi egyéni és minden másfajta szabadság."

A kapitalista társadalomban csak a gazdagok, csak a kisebbség számára van demokrácia. De a burzsoázia még a polgári demokrácia ú. n. szabályait sem tartja be. Ha a munkásosztály annyira megerősödik, hogy megdöntheti a tőkések uralmát, a burzsoázia felrúgja a polgári demokrácia játékszabályait és a nyílt terror, a fasizmus módszeréhez nyúl. Üldözi és felszámolja a munkásosztály szervezeteit, legjobb vezetőit bebörtönzi, legyilkolja. Ez a nyílt terror a burzsoázia gyengeségét is mutatja. Azt mutatja, hogy a proletariátus annyira megerősödött, hogy a burzsoázia nem képes már a polgári demokratikus keretek között fenntartani uralmát.

Az Egyesült Államok a világreakció központja.

Sehol nem nyilvánul meg oly durván, oly nyílt formában a tőke hatalma, egy maroknyi milliárdos hatalma az egész társadalom felett, mint Amerikában. Az amerikai állam vezető személyiségei úgyszólván kivétel nélkül nagytőkések, bankárok. Az Egyesült Államok a világreakció központjává vált, ahol a legádázabb politikai reakció dühöng. Az amerikai tőkések a munkások minden kísérletével szemben terrort alkalmaznak, már a demokrácia látszatát sem tartják fenn. Több amerikai államban üldöznek azokat a munkásokat, akik belépnek a szakszervezetbe. Több esetben előfordult, hogy a munkások közül sokat megvertek, vagy „részegeskedés" címén börtönbe zártak, mert beléptek a szakszervezetbe. Az egyik amerikai bányászkerület 70.000 munkásából négy év alatt 14.000 töltött bizonyos

időt börtönben. Hasonló módon üldözik a haladó mozgalmakban résztvevő amerikai dolgozó parasztokat, a farmereket is. Üldöznek minden haladó mozgalmat, pl. a Wallace-féle pártot, de elsősorban az Amerikai Kommunista Pártot üldözik. 1947 márciusában a munkaügyi miniszter azt javasolta, hogy a Kommunista Pártot nyilvánítsák „bűnös szervezet"-nek. A kongresszus ekkor 35 millió dollárt szavazott meg „a kommunizmus elleni küzdelemre". Nemrégiben az amerikai Kommunista Párt 12 vezetőjét állították bíróság elé és büntették meg. De a Kommunista Pártokat nem lehet legyűrni. A dolgozók mind nagyobb tömegben állnak a kommunisták mögé, mert látják, hogy a Kommunista Párt képviseli egyedül következetesen érdekeiket a háborúra uszító és népelnyomó tőkésekkel szemben.

Az Egyesült Államok tőkései egyre nyíltabban fordulnak a fasizmus felé. A fokozott fegyverkezés és a haladó mozgalmak üldözése mellett ideológiai téren is követik a hitleri példát. Erről a fasiszta propagandáról mondta Szuszlov elvtárs a Tájékoztató Iroda novemberi értekezletén: „Ennek az eszmei tartalomnak a legfontosabb alkotórésze az „amerikai életmód", meg a polgári demokrácia dicsőítése; az angolszász faj fölényének propagandája, a legzabolátlanabb hazugság és rágalom egész áradatának megindítása a Szovjetunió és a többi békeszerető állam ellen; a kozmopolitizmus és a nemzeti önállóságról való lemondás hirdetése, amelynek az a célja, hogy aláaknázza a népek ellenállási szándékát az angol-amerikai imperialisták merényleteivel szemben."

Mindebből világosan kitűnik: az imperialisták a polgári demokrácia felszámolására törekednek. Nemcsak az Egyesült Államokban, a többi tőkés országokban is mind nyíltabban fordulnak a fasizmus felé. De a dolgozók széles tömegei szilárdan ellenállnak a fasiszta diktatúra megteremtésére irányuló törekvéseknek. Franciaországban, Olaszországban hatalmas tömegmozgalmak, sztrájkok, tüntetések jelzik a tömegek növekvő ellenállását.

Hogy a polgári demokrácia szabaddá teszi az utat a fasizmus számára, az világosan kitűnt a Rajk-banda perének tárgyalásán is. „Legmesszebbmenő kegyetlenség, mészárlás" jellemezte Rajk azt az úgynevezett „polgári demo-

kratikus köztársaságot", melyet imperialista gazdáik megbízásából a magyar népre akartak kényszeríteni. „Békés építőmunka helyett véres polgárháború, emelkedő életszínvonal helyett az a nyomor, amely a marshallizált országokban van, a dolgozók szabadsága helyett a visszatérő burzsoáziának kegyetlen elnyomó uralma, függetlenség helyett, az Egyesült Államok politikai uralma" — vallotta Pálffy. A magyar dolgozók tudják, hogy „vagy — vagy". Vagy a tőkések diktatúrája a munkások felett a kizsákmányolásért, elnyomásért, vagy a munkások diktatúrája a tőkések felett a szabadságért, a szocializmusért!

Mi a proletárdiktatúra?

Lenin és Sztálin tanítása szerint a munkásosztálynak, ha fel akarja magát és a többi dolgozót szabadítani az elnyomás és kizsákmányolás alól, ha el akar jutni a szocializmushoz, szét kell zúznia a régi, burzsoá államgépezetet és helyére új, proletár államgépezetet kell állítania. Ez a szocialista állam, a proletariátus diktatúrája.

A proletariátus diktatúrája gyökeresen különbözik a burzsoázia és a többi kizsákmányoló osztályok diktatúrájától.

A burzsoázia diktatúrája: a kizsákmányolók, azaz a lakosság elenyésző kisebbségének korlátlan hatalma, akik erőszakosan elnyomják a dolgozókat, azaz a társadalom óriási többségét. A proletárdiktatúra ezzel szemben a kizsákmányoló kisebbség erőszakos elnyomása a dolgozó tömegek, azaz a lakosság óriási többségének érdekében. A kizsákmányoló osztályok diktatúrájának célja: fenntartani és megszilárdítani a kizsákmányoló és elnyomó rendszert. A proletárdiktatúra célja: megsemmisíteni minden lehetőségét annak, hogy az egyik ember kizsákmányolja a másikat. A proletárdiktatúra célja olyan társadalmat létrehozni, melyben nincsenek osztályok és nincs szükség elnyomásra.

Sztálin elvtárs azt írja: „Az állam gépezet az uralkodó osztály kezében, hogy vele osztályellenségei ellenállását elnyomja. Ebben a tekintetben a proletariátus diktatúrája lényegében semmiben sem különbözik bármely más osztály diktatúrájától, mert a proletár állam: gépezet a burzsoázia elnyomására. De van egy lényeges különbség. Éspedig az,

hogy míg minden eddigi állam a kizsákmányoló kisebbség diktatúrája volt a kizsákmányolt többség felett, addig a proletariátus diktatúrája a kizsákmányolt többség diktatúrája a kizsákmányoló kisebbség felett." Ezért a munkások és dolgozó parasztok állama — a proletárdiktatúra — a legdemokratikusabb, mert a többség, a dolgozók számára biztosít demokráciát.

A munkásság és dolgozó parasztság szövetsége a proletárdiktatúra alapja.

A proletariátus diktatúrája a munkásság és dolgozó parasztság szövetségén épül. E szövetségen belül a munkásosztályé a vezetőszerep. A munkásosztály a társadalom legszervezettebb, legharcedzettebb, legkövetkezetesebben forradalmi osztálya. A munkásosztály nem zsákmányol ki egyetlen más osztályt sem, s ezért önmagát felszabadítva, minden dolgozót felszabadít a burzsoázia elnyomása alól. A munkásosztály pártjának világnézete a marxizmus-leninizmus, amely nélkülözhetetlen a harcban. Éppen ezért „csak egy bizonyos osztály — mégpedig a városi és általában az üzemi és gyári ipari munkások — képes a dolgozók és kizsákmányoltak egész tömegét harcbavinni a tőke igájának lerázására, vezetni azt magának a harcnak folyamán a győzelem megtartására és megszilárdítására, az új, szocialista társadalmi rend építésére, az osztályok teljes megsemmisítésére irányuló egész küzdelemben" — tanítja Lenin.

Rákosi elvtárs egyik beszédében ezeket mondotta erről a kérdésről: „A lenini tanítás szerint „a proletariátus, mint a modern társadalom egyetlen következetesen forradalmi osztálya... kell, hogy az egész nép harcának irányítója, vezetője legyen a teljes demokratikus átalakulásért, minden dolgozó és kizsákmányolt küzdelmében az elnyomók és kizsákmányolók ellen." Aki végigtekint azokon a küzdelmeken, melyet a magyar munkásosztály a Kommunista Párttal az élen a felszabadulás óta megvívott, az tudja, hogy mi igyekeztünk ennek a lenini tanításnak a szellemében dolgozni... Sikerült elérni, hogy a felszabadulás első napjától kezdve a magyar dolgozó nép a munkásosztályban és annak Pártjában látta vezetőjét. A mi helyzetünket meg-

könnyítette nemcsak a marxi-lenini programm, de az a körülmény is, hogy a magyar munkásság zöme Nagy-Budapesten van összpontosítva és amikor arra szükség volt, sok százezres munkástömegek felvonulása és politikai állásfoglalása, mindenkivel, akit illetett, megérttette, hogy hazánkban nincs más olyan politikai erő, mely politikai tudásban, szervezettségben, fegyelemben és áldozatkészségben vitássá tudná tenni a proletariátus vezetőszerepét."

„Ez vonatkozik — folytatta Rákosi elvtárs — a munkás-paraszt szövetségre is. A parasztság nem elméleti okokból, vagy nem nyomás következtében fogadta el a szövetségen belül a munkásosztály vezető, hegemón szerepét, hanem azért, mert lépten-nyomon meggyőződött róla, hogy a munkásosztály a leghűbb szövetségese, hogy a munkásosztály minden jogos követelését segít teljesíteni és a munkásosztály az, amely megvédi őt a régi reakció, a régi úri rend visszatérésének veszélyétől."

A dolgozó parasztság tehát helyesli és elfogadja a munkásosztály vezető szerepét. A munkásosztály vezetése egyáltalában nem jelenti a dolgozó parasztság kisemmizését saját sorsa intézéséből. A munkásosztály, amikor a szocializmusért harcol, akkor nemcsak a maga, hanem az egész dolgozó nép, közte a dolgozó parasztság érdekeiért is harcol. A diktatúra legfőbb elve — mondotta Lenin elvtárs — a proletariátus szövetségének fenntartása a dolgozó parasztsággal, hogy a proletariátus megtarthassa vezetőszerepét és az államhatalmat.

A proletárdiktatúra államát tehát a munkásosztály vezeti, de ez az állam a dolgozó nép állama, tehát a dolgozó parasztságé is. Alkotmányunk is kimondja, hogy: „A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé."

A proletárdiktatúra feladatai.

A proletárdiktatúrának három fő feladata van. Az első: megtörni a megdöntött és kisajátított földesurak és tőkések ellenállását, felszámolni mindenfajta kísérletet a tőke hatalmának visszaállítására. A második feladat: megszervezni az építést az összes dolgozóknak a proletariátus köré való

tömörítése szellemében és vezetni ezt a munkát olyan irányban, amely előkészíti az osztályok felszámolását, megsemmisítését. A harmadik: felfegyverezni a dolgozó népet, a forradalmat, megszervezni a nép hadseregét a külső ellenség, az imperializmus ellen.

A belső ellenség felszámolása.

A proletárdiktatúra megvalósulása nem jelenti azt, hogy az osztályharc megszűnik. Sőt, a proletárdiktatúrában az osztályharc — nemcsak tovább folyik, hanem ki is élező dik. Miért? Azért, mert a megdöntött uralkodó osztály még sokáig erős marad. A kulákság, a falusi burzsoázia még jelentős gazdasági és politikai befolyással rendelkezik. A volt uralkodóosztály tagjainak van pénzük, bizonyos vagyonuk, a nemzetközi tőke támogatja őket. Az imperialisták támogatták például Magyarországon a Nagy Ferenc-féle és a Mindszenti-összeesküvést is. Az összeesküvő Rajk-banda is imperialista zsoldban állt. Ugyanez volt a helyzet a többi népi demokratikus országokban is. Van tapasztalatuk az állam kormányzásában, ismerik a technikát, a haditudományt stb., sokáig élnek a kapitalista maradványok a gazdaságban, amelyek a kapitalizmus visszaállításának lehetőségét hordozzák magukban.

„... az első komoly vereség után a megdöntött kizsákmányolók, kik megdöntésüket nem várták, abban nem hittek, arra még csak gondolni sem akartak, tízszeres energiával, dühödt szenvedéllyel, százszorosra felfokozott gyűlölettel vetik magukat a harcba a tőlük elvett ‚paradicsom' visszaszerzéséért..." — mondotta Lenin elvtárs.

Tehát a kizsákmányolók hatalmának megdöntése után az osztályharc nem szűnik meg, hanem kiéleződik. A proletárdiktatúra arra kell, hogy letörjük a megdöntött kizsákmányolók ellenállását.

A proletariátus diktatúrája tehát erőszak is. De nem kizárólag, nem elsősorban erőszak. A proletariátus diktatúrájának erőszaka csak a „fogadj isten" a szocializmus ellenségeinek „adjon isten"-ére. A proletárdiktatúra lényege: a dolgozó tömegek, az egyszerű munkások és parasztok önálló életre és cselekvésre ébresztése, a dolgozók bevonása

az állam és a gazdaság igazgatásába, az új élet építésébe. Egyszóval a proletariátus diktatúrája a legszélesebb, eddig soha nem látott méretű szabadság a dolgozó nép számára. Lenin arra tanított és tanítását az élet ezerszeresen igazolta, hogy nincs osztályokfölötti demokrácia, nincs egyenlőség szegények és gazdagok, kizsákmányolók és kizsákmányoltak között. Demokrácia a dolgozó osztályok számára csak a kizsákmányolók uralmának megdöntésével kezdődik.

„Össze kell zúzni minden áron — írta 1918-ban Lenin — azt a régi, értelmetlen, barbár, gyalázatos és aljas előítéletet, hogy csak az ú. n. „felsőbb" osztályok, csak a gazdagok, vagy azok, akik kitanulták a vagyonos osztályok iskoláit, tudják igazgatni az államot, irányítani a szocialista társadalom felépítését. Ez babona. A munkások nem felejtik el egy pillanatra sem, hogy szükségük van a tudás hatalmára. De az egyszerű munkás és paraszt is, aki írni és olvasni tud, akinek emberismerete és gyakorlati tapasztalata van, el tudja végezni a szervezés feladatait... A munkásosztály és a parasztság még érintetlen, kimeríthetetlen forrása ilyen tehetségeknek..."

A dolgozó tömegek teremtő erejének felébresztése és hasznosítása, azoknak a feltételeknek a megteremtése, melyek mellett az egyszerű dolgozó emberek maguk vehetik kezükbe sorsuk intézését, egyszóval: demokrácia a dolgozók számára — ez a proletariátus diktatúrájának lényege.

A szocialista építés feladata.

A burzsoázia feletti győzelem megdönthetetlenségének záloga végső fokon csupán az új, a magasabb termelési mód lehet, mely a kapitalista termelést a szocialista termeléssel váltja fel. Ehhez a munka termelékenységének magasabbra emelése szükséges. „A munka termelékenysége — mondotta Lenin — ez végeredményben az új társadalmi rend győzelme szempontjából a legfontosabb, a legfőbb dolog. „... A kapitalizmust az győzheti le véglegesen és az is győzi le véglegesen, hogy a szocializmus a munkának új, sokkal magasabb termelékenységét hozza létre." Ezt az építőmunkát a munkásosztály vezeti és szervezi, maga köré tömörítve a dolgozó nép széles tömegeit.

Hogy a munkásosztály valóban vezethesse a dolgozó tömegeket a szocializmus építése útján, magának is el kell sajátítania a szocializmus építésének elméletét és gyakorlatát, magának is nevelődnie kell, meg kell acélosodnia. Ez szükséges, mert — a munkásosztály maga sem szabadult meg még teljesen a kispolgári tulajdonságoktól és az ezzel kapcsolatos hibáktól.

El kell végeznie a munkásosztálynak a szocialista fegyelemre való önnevelés iskoláját. Le kell vetkőznie a kapitalizmustól örökölt kispolgári szokásokat: az egyéni haszon keresését, az önzést, amelyeket a népi demokrácia ellenségei felhasználnak a dolgozók érdekei ellen.

Hogy a munkásosztály győzelemre vezethesse a dolgozókat a szocializmusért vívott harcban, ahhoz a munkásoknak önkéntes és öntudatos fegyelemre van szükség. Az új termelési rend megteremtésében a nagyüzemi munkásságnak kell elöljárnia, példás fegyelmezettségével, áldozatkészségével, magával ragadva a munkásság többi rétegeit és a dolgozó parasztságot is.

Az ország függetlenségének megvédése.

Mindaddig, amíg az egész világon nem valósul meg a szocializmus, amíg fennáll a kapitalista környezet, megvan a lehetősége annak, hogy az imperialisták rátámadjanak a dolgozók országára. Ezért feladata a proletárdiktatúrának, hogy megvédje a dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét.

A világ első szocialista államát, a Szovjetuniót megszületése óta kétszer támadták meg az imperialisták. Először a Nagy Októberi Szocialista Forradalom után, másodszor pedig a második világháborúban. A dolgozók állama a Szovjetunióban betöltötte és betölti azt a feladatát, hogy megvédje a dolgozók országának függetlenségét az imperialisták támadásával szemben.

A népi demokrácia — proletárdiktatúra.

A népi demokrácia is proletárdiktatúra. A népi demokratikus országok — és így a mi népi demokráciánk is — a Szovjetúniónak a II. világháborúban elért világtörténelmi jelentő-

ségű győzelme eredményeképpen jöttek létre. A Szovjet Hadsereg nemcsak felszabadította országunkat a német és magyar fasiszták igája alól, hanem szétzúzta a Horthy-rendszert, a magyar nagybirtok és nagytőke elnyomó államgépezetét. A Szovjetúnió baráti támogatása, melyet a magyar demokráciának nyujtott, kilátástalanná tette a régi uralkodó osztályok számára a polgárháború eszközeinek alkalmazását a hatalomra jutott dolgozó nép ellen. Ezért sikerült megvívnunk a harcot a magyar reakcióval és eljutnunk oda, hogy államunk olyan népi hatalommá lett, amely a proletariátus diktatúrájának feladatait teljesíti. „Ilyenképpen a szovjet csapatok bevonulása a közép- és délkeleteurópai országokba hatalmas forradalmi tényező volt. Ezeknek az országoknak a dolgozói a Szovjet Hadseregben nemcsak felszabadítójukat látták, hanem olyan erőt is, amelyre a kizsákmányolók elleni harcukban támaszkodhattak. Ebben nyilvánult meg a szocialista állam hadseregének nagy felszabadító, forradalmi szerepe." (P. F. Judin: A népi demokratikus országok útja a szocializmus felé.)

A népi demokratikus országok, bár más körülmények között alakultak ki és fejlődtek, mint a Szovjetúnió, mégis ugyanazon az úton haladnak a Szovjetúnió sokoldalú segítségével, tapasztalatainak, eredményeinek felhasználásával, mint amelyen a világ első, szocialista állama halad.

Lenin elvtárs mondotta: „A kapitalizmusnak a szocializmusba való átmenete természetesen szintén a politikai formák hatalmas tömegét és változatosságát kell, hogy nyujtsa, de a lényeg mindnyájukban elkerülhetetlenül egy lesz: a proletariátus diktatúrája."

Tehát a népi demokrácia olyan állam, melynek segítségével a Szovjetúnió győzelmének eredményeképpen és a Szovjetúnióra támaszkodva a dolgozó nép a munkásosztály vezetésével halad a kapitalizmusból a szocializmus felé. A népi demokrácia tehát proletárdiktatúra.

Népi demokráciánk fejlődése.

A mi államunk nem volt kezdettől fogva proletárdiktatúra. A kormányban sokáig kisebbségben volt a Kommunista Párt, Nagy Ferenc bukásáig a demokrácia kormá-

nyában ott ültek a burzsoázia képviselői, az imperialisták ügynökei is. Népi demokráciánk gazdaságában is a fordulat évéig, 1947 derekáig, a gyáripar és a bankok államosításáig a kapitalista elemek voltak túlsúlyban.

De ugyanakkor a munkásosztály ott volt a hatalomban és a kormányban, a munkásosztály, a Kommunista Párt volt akkor is a vezető erő. A karhatalomban a munkásosztálynak, a Kommunista Pártnak volt döntő befolyása.

A hatalom birtoklásáért hosszú és ádáz küzdelem folyt a népi demokratikus és reakciós erők között. Erre a harcra is vonatkozik az, amit Judin elvtárs ír a népi demokratikus országok fejlődéséről: „Ezekben az országokban a különböző osztályok érdekeit képviselő politikai pártok ádáz harca jellemzi a forradalmi demokratikus átalakulás megvalósításának időszakát. A fasiszta diktatúra szétzúzását követő első időben államéletükben jelentékeny szerepet játszottak, egyes országokban pedig kifejezetten uralkodó helyzetben voltak a reakciós pártok, amelyek demokratikus frazeológia mögé rejtették burzsoá és kulák voltukat... Ezek a pártok saját magukat leplezték le. Elárulták, hogy sem gazdasági, sem politikai téren nem kívánják megvalósítani a demokratikus reformokat. Törekvésük az volt, hogy kissé felfrissített formában, némi változtatással visszaállítsák a burzsoázia és a földesurak régi államhatalmát és azt az amerikai és angol imperialistáknak rendeljék alá." A népi demokratikus országok dolgozói, a Kommunista Pártok vezetése alatt, kitartó, szívós harcokban zúzták szét a reakció hadállásait. E küzdelmeket Magyarországon az alábbi fő szakaszokra oszthatjuk:

1. *1944 végétől az 1945-ös választásokig.* Ezt a szakaszt a demokrácia erőinek túlsúlya és később a reakció ellentámadása jellemzi. Megalakulnak az Üzemi Bizottságok, a Nemzeti Bizottságok, a Földigénylő Bizottságok stb. Megtörténik a nagybirtokosok földjének felosztása. Az Üzemi Bizottságok kezükbe veszik a termelés irányítását az iparban. A nemzetgyűlésen vitathatatlan baloldali többség van — a burzsoázia és az államapparátus horthysta tagjai elbújtak, vagy nyugatra menekültek. Ugyanakkor azonban megindul a burzsoázia lassú erőgyüjtése is a gazdasági életben és a politikában. A reakció megindítja harcát a parasztság

megnyeréséért és lassan érvényesülni kezd az angolszász hatalmak befolyása is. Ez a szakasz 1945 őszén a reakciós erők választási győzelmével végződött.

2. *Az 1945-ös választásoktól 1946 augusztusáig, a stabilizációig.* Ezt a szakaszt az erők bizonyos egyensúlya jellemzi, sem a reakció, sem a demokrácia erői nem tudnak döntő fölényre szert tenni. A burzsoázia megszilárdítja pozicióit. Az igazolási eljárás és a B.-lista ellenére a reakció bennmarad az államapparátusban. Az infláció gyengíti a munkásosztály erejét és ugyanakkor erősíti a burzsoáziát. Az amerikai imperializmus segítségével megindul a támadás a polgári demokrácia jelszavával a munkásosztály, a MKP ellen. A támadás egyik főjelszava az infláció idején: a külföldi kölcsön. Megindul azonban a demokratikus erők ellentámadása is. A Baloldali Blokk tömegmozgalmának eredményeként 1946 márciusában Sulyokék kizárásával megkezdődik a Kisgazdapárt megtisztítása. A vidéki „népítéletek" megnövelik a demokratikus erők befolyását az államapparátusra. Ezt az időszakot a sikeresen végrehajtott stabilizáció zárja le, amely végetvet a népi demokrácia erőit gyengítő inflációnak és bebizonyítja, hogy külföldi segítség nélkül, saját erőnkből is talpra tudunk állni.

3. *A stabilizációtól az 1947. augusztusi választásokig.* Ezt a szakaszt — amelyben a MKP III. Kongresszusa kiadja a „Ki a nép ellenségeivel a koalícióból" jelszavát — a népi demokrácia erőinek fokozódó támadása jellemzi.

Az összeesküvés leleplezésével a népi demokrácia erői a kisgazdapárti reakciós góc szétzúzására indulnak támadásra. Élesedik az osztályharc. Rákosi elvtárs angyalföldi beszédében napirendre tűzi a bankok államosítását. Ez a kérdés nemcsak a Kisgazdapártban, hanem a Szociáldemokrata Pártban is élesen szembeállítja a baloldalt a jobboldallal. Különösen nagy szerepe van a bankállamosítás napirendre tűzésének abban a harcba, amelyet a demokrácia erői a dolgozó parasztság megnyeréséért folytatnak. Az összeesküvés tanulságai, melyek a Kisgazdapárt jobbszárnyának földreformellenségét leplezik le és a bankok államosítása körül vívott harc, amelynek során kiderül, hogy a Kisgazdapártban komoly szava van a bankuzsora védelmezőinek — mindez lényegesen hozzájárul ahhoz, hogy a parasztság döntő többségét sikerül a

reakcióról leválasztani. Ezt a periódust az 1947-es választási győzelem zárja le. Ez a választási győzelem volt a kiindulópontja a népi demokrácia további sikereinek és győzelmének.

4. *A választásoktól a két munkáspárt egyesüléséig.* Ez az idő az elért győzelem megszilárdításának „a termés betakarításának" szakasza, a fordulat éve. Ez a periódus válsággal indul. A koalíciós pártok jobbszárnya kísérletet tett egy reakciós egységfront kialakítására és a Kommunista Párt elszigetelésére. A kormány megalakulása e kísérlet szétverését jelentette. Kiderült, hogy ez a roham nem volt már egyéb, mint a megvert reakció utóvédharca.

Ezután a sikerek sorozata következett. Sor került a Pfeiffer- és a Barankovics-párt feloszlatására, a bankok államosítására, a munkásbíróságok felállítására. Ekkor indult meg a barátsági és szövetségi szerződések megkötése a népi demokráciákkal és mindenekfölött a Szovjetunióval. Megtörtént a 100 munkásnál többet foglalkoztató üzemek államosítása.

Ebben a periódusban kezdődik meg teljes lendülettel és végződik be diadalmasan a baloldali szociáldemokratákkal együtt vívott harc a SzDP jobboldala ellen: megalakul a Magyar Dolgozók Pártja.

Ez a fordulat dicsőséges éve, amikor sikerült kiszorítani a burzsoáziát a hatalomból és jelentős mértékben a gazdasági életből. Ekkor valósult meg a dolgozók állama, a proletárdiktatúra hazánkban. Erről mondta Rákosi elvtárs 1949. januárban: „... egymás mellett, egymásba fonódva fennállott és küzdött egymással a régi, amely a kapitalizmus felé húzott és az új, mely a szocializmus felé tört. A küzdelem a szocializmus, a népi demokrácia javára dőlt el, de még hosszú esztendők nehéz munkája, a Szovjetunió és a népi demokráciák sok segítsége és kölcsönös munkája kell ahhoz, hogy a kivívott eredményeket végleg megszilárdítsuk."

5. *A két munkáspárt egyesülésétől napjainkig.* E periódusban felszámoljuk a Mindszenti-féle összeesküvést és ezzel súlyos csapást mérünk az amerikai imperializmus által irányított egyházi reakcióra. Megkezdjük a kulák korlátozásának politikáját is s ezzel együtt rátérünk a falu szocialista útra való vezetésének nagy munkájára. Pártunk és a magyar népi demokrácia fejlődésében nagyjelentőségű esemény volt

a tagfelülvizsgálat, mellyel sikerült jelentős mértékben megtisztítani Pártunkat a nem odavaló elemektől.

Az 1949. május 15-i választások bebizonyították, hogy a magyar dolgozó nép döntő többsége elismeri a magyar kommunisták vezetését és szilárdan a népi demokratikus rendszer mellett áll.

Augusztus 20-án született meg Alkotmányunk, mely eddigi eredményeinket rögzíti le és utat mutat a további fejlődésre.

Nagyjelentőségű győzelme népi demokráciánknak a magyar nép egyik legveszélyesebb ellenségének, a Rajk-bandának leleplezése és felszámolása.

1949. december végén a tíz munkásnál többet foglalkoztató és a külföldi tőkés tulajdonban lévő üzemek államosításával befejeződött egész gyáriparunk államosítása.

Most hozzálátunk ötéves tervünk megvalósításához, mely a szocializmus alapjait rakja le hazánkban.

Judin elvtárs összegezve a népi demokratikus országok gazdasági és politikai átalakulását és eredményeit, az alábbiakat írja: „A közép- és délkeleteurópai országokban olyan gazdasági és politikai változások mentek végbe, amelyek jellegüket tekintve egyértelműek a szocialista forradalommal: a munkásosztály a parasztsággal szövetségben kivívta az államhatalmat, a burzsoáziát és a földesurakat pedig megfosztotta a hatalomtól, megvalósította a nagytőkés tulajdon, a bankok és a földesúri birtokok kisajátítását. Az ipar, a közlekedés, a bankok, a népi állam tulajdonába, a föld pedig — a dolgozó parasztság tulajdonába ment át. A népi demokratikus forradalom ilyenképpen a szocialista forradalom egy formája volt, amely ugyanazokat a történelmi feladatokat teljesítette, mint a szocialista forradalom a Szovjetunióban." Ez a megállapítás vonatkozik a mi népi demokratikus átalakulásunkra is.

Mind e győzelmeket nem vívhattuk volna ki a Szovjetunió állandó baráti segítsége nélkül. Sikereink lehetőségét is a Szovjetunió győzelme adta meg, a Horthy-fasizmus államgépezetének szétzúzásával. A Szovjet Hadsereg puszta jelenléte is elegendő volt ahhoz, hogy a reakció ne próbálja fegyverrel megszerezni a hatalmat. Hiszen Nagy Ferencék is a Szovjet Hadsereg kivonulása utáni

időre tervezték a puccsot. A Szovjetúniótól kapott gazdasági támogatás a felszabadítással egyidőben kezdődött és azóta csak növekedett. Sem a termelő munka megindulása, sem az infláció megfékezése nem járt volna eredménnyel, ha a Szovjetúnió nem támogat minket. Az amerikai és angol imperializmus nem egyszer próbált beavatkozni belügyeinkbe. Ezeket a kísérleteket a Szovjetúnió támogatásával Pártunk és kormányunk erélyes fellépése hiusította meg. Győzelmeink alapvető feltétele a Szovjetúnió volt. Győzelmeink szervezője és megvalósítója a harcokban megacélosodott Magyar Dolgozók Pártja, mely bölcs vezetője, Rákosi Mátyás irányításával biztos vezeti népünket a szocializmus megvalósításának útján.

Népi demokráciánk megvalósítja a proletárdiktatúra feladatait.

Alkotmányunk kimondja: „A magyar nép állama védi a magyar dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét, harcol az ember kizsákmányolásának minden formája ellen, szervezi a társadalom erőit a szocializmus építésére. A Magyar Népköztársaságban megvalósul a munkásság és a dolgozó parasztság szoros szövetsége a munkásosztály vezetésével."

Hogyan valósítja meg népi demokráciánk mindezeket a feladatokat, a proletárdiktatúra feladatait?

A kizsákmányolók erejének megtöréséhez, a szocializmus építéséhez — mint Sztálin elvtárs tanítja — erős, elszánt hatalomra van szükség, amely a dolgozók tömegeinek támogatásával meghiusítja a kizsákmányolóknak azt a törekvését, hogy elvesztett hatalmukat visszaszerezzék.

Pártunk irányításával sikerült a tőkések és nagybirtokosok minden kísérletét kudarcba fullasztani. Sikerült a régi rend visszaállítását meggátolni, s biztosítani a szocializmus építését.

Népi demokráciánk államgépezete a szocializmus építésének biztosítását szolgálja. Ma már nem az ezerholdasok és a bankárok vagy azok lakájai, hanem a munkások és dolgozó parasztok vezetik államunkat. Miniszтereink, államtitkáraink, főispánjaink, ma a legtehetségesebb, a néphez leghűségesebb munkások és dolgozó parasztok soraiból kerülnek ki.

A rendőrség és a hadsereg tisztikara sem a dzsentrik fellegvára többé. Rendőrségünk és hadseregünk legénységében és tisztikarában ma munkások és dolgozó parasztok vannak túlsúlyban.

Alkotmányunk biztosítja, hogy a helyi tanácsokon keresztül a dolgozó nép széles tömegei tevékenyen részt vegyenek az államhatalom gyakorlásában.

Pártunk vezetésével a munkásosztály az ipar túlnyomó részéből kiszorította a tőkéseket, megszüntette a kizsákmányolást. A gyáripar ma már teljes egészében államosítva van. A munkásosztály nem kizsákmányolt, elnyomott proletariátus többé, hanem az állam vezető ereje. A termelőeszközök zöme a dolgozók államának tulajdonában van.

A nagykereskedelem 99%-át ma már népi demokratikus államunk bonyolítja le. A nép állama ellenőrzi az árakat és egyéb rendszabályokkal biztosítja, hogy a kereskedelem ne zsákmányolhassa ki a város és a falu dolgozó népét.

A mezőgazdaságban a felszabadulás után azonnal felszámol uk a nagybirtokot és ezzel kihúztuk a talajt a kizsákmányoló földesúri osztály lába alól, földhözjuttattuk a dolgozó parasztságot. Egyre jobban korlátozzuk a falu kizsákmányolóit, a kulákokat, s ezzel egyidőben lerakjuk a szocializmus alapjait a falun is. Dolgozó parasztságunk egyre nagyobb számmal lép be a szövetkezetekbe.

Míg a hároméves terv lényegileg a helyreállítás terve volt, az ötéves terv népünk fejlődésében döntően új szakaszt nyit meg: népgazdaságunk újjáalakításának, továbbfejlesztésének, a szocializmus alapjai lerakásának szakaszát.

Az ötéves terv a szocializmus építésének terve. Pártunk a munkásosztályt és az egész dolgozó népet mozgósítja az ötéves terv megvalósítására, egyre szélesebb tömegeket von be a szocializmus építésébe.

Pártunk ezt a munkát sikerrel végzi. A munkásosztály zöme ma már felismeri, hogy a „munka becsület és dicsőség dolga". Tudja, hogy munkájával ma már nem a tőkést, hanem a dolgozó népet szolgálja. Ennek bizonyítéka az ipari munkásság egyre jobban terjedő Sztahanov-mozgalma és a sztálini műszak hatalmas eredményei. A dolgozó parasztság és az értelmiség körében is jelentős változás van ezen a téren. A dolgozó parasztság és az értelmiség legjobbjai is

szívvel-lélekkel dolgoznak a szocializmus építéséért, és egyre fokozódó ütemben kapcsolódnak be a szocialista versenybe.

Pártunk tehát Rákosi elvtárs vezetésével szívós felvilágosító munkával harcol a termelés emeléséért, a szocialista építés sikeréért. A szocializmus építésében a néphez hű, művelt, szakképzett vezetők hatalmas tömegére van szükség, a politikai nevelő munka, az államvezetés, a termelés, a kultúra területén.

Népi demokráciánk tervszerűen felszámolja a kizsákmányoló osztályok műveltségi monopóliumát. Bár ezen a téren még igen sok a teendő, már eddig is jelentős eredményeink vannak. Egész sor intézkedést tett népi demokratikus államunk, hogy az iskolák a dolgozó nép, a munkások és parasztok gyermekeinek iskoláivá váljanak.

Dolgozó népünk szeretetétől és támogatásától övezett néphadseregünk fejlesztése elsőrendű érdeke hazánknak. Az ország függetlensége legféltettebb kincsünk. A Szovjetunió baráti segítségével meghiúsítottuk az imperialisták minden próbálkozását, mely a belügyeinkbe való beavatkozást, szabadságunk elrablását célozta. Népi demokráciánk fejlődése, hatalmi, gazdasági és társadalmi viszonyaink gyökeres átalakulása, egyben a magyar függetlenség biztosítékainak megteremtése volt. Dolgozó népünk felemelkedését, gazdasági és politikai eredményeink megszilárdítását és továbbfejlesztését csak a béke megvédése biztosíthatja. A béke védelme fokozott kötelezettségeket ró azokra a népekre, akik országukban már hatalomra jutottak, így a magyar népre is. A szocializmus építésével, hazánk gazdasági és politikai erősítésével, hadseregünk fejlesztésével biztosítjuk, hogy országunk „nem rés, hanem erős bástya" legyen a béke frontján.

Népi demokráciánk állama tehát Pártunk vezetésével sikeresen teljesíti a proletárdiktatúra feladatait: az ellenség ellenállásának visszaverését, a szocializmus építését és hazánk függetlenségének megvédését.

A Párt a proletárdiktatúra vezető ereje.

Párt nélkül nem lehet kiharcolni és megszilárdítani a proletárdiktatúrát, a munkásosztály hatalmát. „Párt nélkül, mely vaskemény és edzett a harcban, párt nélkül, mely a

tömegek bizalmát bírja, párt nélkül, mely figyelemmel tudja kísérni a tömegek hangulatát és tud arra befolyást gyakorolni, ... sikeres harcot vívni lehetetlen" — mondotta Lenin elvtárs. A Párt a proletárdiktatúra rendszerében a fő vezető erő.

Alkotmányunk megállapítja: „A nép demokratikus egységére támaszkodó és élcsapata által irányított munkásosztály az állami és társadalmi tevékenység vezető ereje." Ez a megállapítás a munkásosztály élcsapatának, a Magyar Dolgozók Pártjának az államon belüli szerepét rögzíti le. Párt nélkül, mely a munkásosztály élén, a Szovjetúnió tapasztalatait felhasználva vezette a magyar dolgozó népet a szocializmus építésének nagy munkájában — nem tudtuk volna eredményeinket elérni.

„Túlzás és dicsekvés nélkül el lehet mondani, — mondotta Rákosi elvtárs —, hogy minden tetthez, mely a felszabadulás óta hazánkat a mélységből és a romokból a felemelkedés felé vitte, a magyar kommunisták, a Magyar Dolgozók Pártja adták a kezdeményezést, a lendületet, ők vállalták az áldozatot és a vezetést.

Nyugodtan el lehet mondani, hogy a Kommunista Párt nélkül nem tudtuk volna megverni a régi reakciós rendet, nem építhettük volna fel az országot. Nélkülünk nem valósultak volna meg az újjáépítés nagy eredményei. Ha a magyar dolgozó népet ma a biztonság, a megelégedés, a jövőbe vetett bizalomnak az az érzése tölti el, mely újabb sikereink záloga és jövő boldogulásunk biztosítéka, úgy ebben Pártunké az érdem oroszlánrésze.

A magyar munkásosztály élcsapatának, a kommunistáknak vezetőszerepe nem erőszak vagy furfang eredménye, hanem hosszú esztendők és évtizedek áldozatos, fegyelmezett átgondolt, eredményes munkájának természetes következménye és gyümölcse.

A magyar dolgozó nép azzal ismeri el és azzal hálálja meg teljesítményeinket, hogy eddigi jó tapasztalatai alapján és további jó munka biztos tudatában önként, szívesen követi a magyar kommunistákat, a Magyar Dolgozók Pártjának vezetését."

A marxizmus-leninizmus
propagandájának
egyik legjelentősebb eszköze
a

SZABAD NÉP

„Rá kell térni arra, hogy propagandánk most erőteljesen a nemzetközi kérdések felé forduljon. Ezzel kapcsolatban nevelőmunkánk mind nagyobb súlyt fektessen a proletár-internacionalizmus propagandájára.“

(Politikai Bizottság október 20-i határozatából.)

★

A proletárinternacionalizmus szellemének
elmélyítésében jelentős eszköz a

„Tartós békéért népi demokráciáért!“

Rendszeres tanulmányozása nélkülözhetetlen
az oktatásban résztvevők számára is!